

De tre små fugle

Fra Grimms Eventyr.

For mange tusinde år siden var landet delt i mange små riger. En af kongerne boede på Køterbjerg og han holdt så meget af at gå på jagt. En dag, da han red ud med sine jægere, gik der nedenfor bjerget tre piger og vogtede køer. Da de så kongen og alle hans mænd, pegede den ældste af pigerne på ham og sagde: »Hvis jeg ikke kan få ham til mand, vil jeg slet ingen have.« Den næstældste, som gik på den anden side af bjerget, pegede på den, der gik ved kongens højre side og råbte: »Hvis jeg ikke får ham, vil jeg slet ingen have.« Den yngste pegede på den, som gik til venstre for kongen og råbte: »Og hvis jeg ikke kan få ham, vil jeg ingen have.« Det var imidlertid de to ministre. Kongen hørte det hele, og da han kom hjem, sendte han bud efter de tre piger og spurgte, hvad det var, de havde sagt i går. De ville ikke sige det, og kongen spurgte så den ældste, om hun ville gifte sig med ham. Hun sagde ja og ministrene blev nu gift med de to søstre. Alle tre var de smukke, især dronningen, der havde hår som hør.

De to af søstrene fik ingen børn. Engang da kongen skulle rejse bort, lod han dem komme op til dronningen for at opmuntre hende, for hun skulle om kort tid have et barn. Hun fødte så en dreng, og han kom til verden med en rød stjerne. Men de to søstre blev enige om, at de ville kaste den søde, lille dreng i vandet. Da de havde gjort det, fløj en lille fugl op i luften og sang:

*»Så mange små blomster vugges blidt
på havets vande,
de bærer vel også dig af sted,
til frelsende strande.«*

Da de hørte det, fik de en skræk i livet og skyndte sig bort. Da kongen kom hjem, fortalte de ham, at dronningen havde født en hund. Men kongen sagde: »Hvad Gud gør, er vel gjort.«

En fisker, der sad nede ved vandet, fik imidlertid fat i den lille dreng, og da han ingen børn havde, tog han ham med hjem og opdrog ham. Nogle år efter fødte dronningen igen en søn, mens kongen var på rejse. De to onde søstre kastede ham i vandet, og der fløj igen en lille fugl op og sang:

*»Så mange små blomster vugges blidt
på havets vande,
de bærer vel også dig af sted,
til frelsende strande.«*

Da kongen kom hjem, sagde de til ham, at dronningen havde født en hund. »Hvad Gud gør, er vel gjort,« sagde han, men fiskeren fik fat i den lille dreng og tog ham med sig hjem.

Nogen tid efter rejste kongen bort igen, og dronningen fødte imens en lille pige. De onde søstre kastede også hende i vandet, og atter fløj der en fugl op og sang:

*»Så mange små blomster vugges blidt
på havets vande,
de bærer vel også dig af sted,
til frelsende strande.«*

Da kongen kom hjem, fortalte de, at dronningen havde født en kat. Så blev kongen vred, lod dronningen kaste i fængsel, og der måtte hun sidde i mange år.

Børnene voksede imidlertid til, og da den ældste dreng en dag var ude at fiske med nogle andre drenge, ville de ikke være sammen med ham og sagde: »Gå din vej, hittebarn.« Da gik han bedrøvet hjem og spurgte fiskeren, om det var sandt, hvad drengene sagde. Fiskeren fortalte ham så, at han havde trukket ham op af vandet en dag, da han sad og fiskede. Drengen ville straks ud at søge efter sin far. Fiskeren bad ham først blive hjemme, men til sidst måtte han give ham lov. Drengen begav sig så på vej og gik i mange dage og kom til sidst til et vældigt stort vand, hvor der stod en gammel kone og fiskede. »Goddag morlil,« sagde drengen. »Goddag.« - »Du kan nok fiske længe der, inden du fanger noget.« - »Og du kan søge længe, inden du finder din far. Hvordan vil du for resten komme over vandet?« - »Ja, det må Gud vide.« Så tog den gamle kone ham på ryggen og bar ham over, og han gik i lang tid uden at finde sine forældre. Da der var gået et årstid, drog den anden bror ud for at søge efter ham. Han kom også til det dybe vand, og det gik ham ligesådan. Nu var pigen alene hjemme, og hun længtes så meget efter sine brødre, at hun bad fiskeren om lov til at drage ud og lede efter dem. Hun kom også til det dybe vand, hvor den gamle kone stod. »Goddag, morlil,« sagde hun. »Goddag.« - »Gud velsigne dit arbejde.« Den gamle kone kunne godt lide hende, bar hende over vandet, gav hende en kvist og sagde: »Gå videre ad denne vej, min lille pige. Når du kommer til en stor, sort hund, skal du ganske rolig gå forbi, men du må ikke le eller se dig om. Så kommer du til et stort slot, og der skal du lade kvisten falde ned på dørtærskelen. Du skal gå lige igennem slottet og ud på den anden side. Der er en gammel brønd, hvorved der står et højt træ. Deri hænger et bur med en fugl, tag det. Du skal også tage et glas vand af brønden og så gå akkurat samme vej tilbage. Kvisten skal du tage op igen, og når du kommer forbi hunden, skal du slå den med kvisten i ansigtet, men pas på, at du rammer den. Og kom så tilbage til mig.« Det hele gik, som konen havde sagt, og på hjemvejen mødte hun sine to brødre, som var draget igennem den halve verden. De fulgtes nu ad, og da de kom til den sorte hund, slog hun den i ansigtet med kvisten. Straks blev den til en smuk prins og gik med dem ned til vandet. Der stod den gamle kone. Hun blev meget glad ved at se dem alle fire. De gik så over vandet, og den gamle kone gik sin vej, for nu var hun frelst. De andre gik hjem til den gamle fisker, hvor der blev stor glæde, da de alle var samlede igen. Fuglen blev hængt op på væggen i sit bur.

Den næstældste dreng kunne imidlertid ikke slå sig til ro hjemme, men tog sin bue og gik på jagt. Da han blev træt, tog han sin rørfløjte frem og blæste på den. Kongen var netop også på jagt, og da han hørte musikken, gik han efter lyden. »Hvem har givet dig lov til at gå på jagt her?« spurgte han drengen. »Det er der ingen, som har,« svarede han. »Hvem er du?« - »Jeger en søn af fiskeren.« - »Snak, han har jo ingen børn.« - »Hvis du ikke vil tro mig, såkorn med.« Kongen gik nu med drengen. Fiskeren fortalte ham, hvordan alt var gået til, og fuglen på væggen begyndte at synge:

*»Din stakkels hustru bag fængslets mur,
fælder de bitreste tårer.
Kys dine børn - dit kongeblood
flyder i deres årer.
De onde søstre kasted dem ud
i det dybe vand, til den sikre død,
men den fattige fisker redded de små
og delte med dem sit daglige brød.«*

De blev allesammen forskrækkede. Kongen tog fuglen, fiskeren og de tre børn med sig hjem, lod fængslet åbne og dronningen føre ud. Hun var syg og dårlig, men datteren gav hende vandet fra brønden at drikke, og straks blev hun rask. De to onde søstre blev brændt, og prinsen blev gift med prinsessen.